nis kuwalge ilm. Oues kuuldi sõariista pragginat ja kõllinat, ja innimeste jutto hẽält Mitto meest tahtsid tuppa tulla. Noor õppetaja kargas wodist, läks wasto, küssis, mis nad piddid tahtma ja kes nad piddid ollema? „Teid tahhame", wastas peälik, ja olli noremehhe käes jo kinni, — „lähme agga warsi minnema, pead sinnise kue selga pannema.

Sedda woib arwata, kuida mees ärraehmatas. Issa, kes selle peäle ka üllesärkas, kargas wodist ja tahtis wahhele minna. Agga ka temmagi ehmatas ärra, kui ta oues kuwalgel mitto meest näggi, sõariistad käes. Gundling olli ka seäl, ja irwitas täiest suust. Sedda möda ollid noremehhe emma ja öed ka ülles ehmatand, tõid küünlaga tuld, ja tahtsid appi minna. Agga noormees ütles keigile ommakstele: „Mis teie arwate, kas Jummal sedda teab, woi mitte? Ükski ei wastanud. Ja kui ta teistkorda seddasamma küssis, wastas issa: „Miks sa sedda küssid? Miks Jummal, kes keik teab, ka sedda ei peaks teädma?" „Noh siis", ütles poeg, „kui teie sedda usute, siis tulletage ka sedda mele, et neile, kes Jummalat armastawad, keik asjad hẽaks peawad tullema. Minna armastan Jummalat, ja tahhan sedda wasto wõtta, mis ta mulle lähkitab, — tahhan ennast ridisse panna ja lähhän." Agga peälik kissendas: „Polle riet tarwis, ilm ei olle külm, küllas on munder otamas. „Mars!" Jubba noremehhe käest hakkati kinni, ja kisti eddasi ja ikka eddasi. Kül issa, emma ja öed pallusid, kissendasid ja läksid weel järrele, agga ei aidand keddagi — soldatid aiasid neid taggasi.

Kui kurwad loud need wanna õppetajale ja temma ommakstele ollid, jägo nimmetamatta, iggaüks woib issegi arwata, et seäl nutmist ilma otsata olli, sest nad teädsid, et seält lahti samist ni hõlpsaste lota ei olnud.

Kül otas issa monda näddalat, üht teise järrele, et poeg ommeti olleks kirjotand. Agga peälik laskis walwada, et ta sedda ei sanud tehha. Ükski hing ei teädnud, kus